tuste täitmisest põiklema. Kuna nüüd ka vangistatud sõdureid enam ehituse juurde ei saadetud, asendas raad neid osalt oma vangidega, osalt uute palgalistega [191].

Sügiseks olid kontributsioonirahad peaaegu läbi ja seega uute rahade nõudmine päevakorral. Suur Gild, kes alles hiljuti keeldus isegi palvekirjale alla kirjutamast, pani nüüd ise raele ette paluda kuningalt veel kolme aasta kontributsioonirahade kinkimist [192]. Nähtavasti hakkas kodanikkond kartma, et viimaks ehk valitsus sunnib neid ehitust omal kulul lõpule viima. Raad otsustaski kuningale ja Hastferile kirjutada [193].

Rahapuudusel ei olnud võimalik saata kedagi seks puhuks Stokholmi, kuid asja õiendamine ainult kirja teel ei olnud kuigi kindel, sest Stokholmi kantseleides valitseva korra juures võis see jääda määramatuks ajaks rohelise kalevi alla. Viivituste vältimiseks ei adresseerinud raad seepärast vastavaid palvekirju mitte otsekohe kuningale ega Hastferile, kes Rootsis viibis, vaid kellegi Peter Brand'i nimele, kes nad siis pidi toimetama edasi isiklikult [194].

Kuningalt paluti veel kolme aasta kontributsiooniraha kinkimist [195]. Hastferile avaldati aga soovi „bey Ihrer Königl. Mt. ein guht wort verleihen zu helffen." [196].

Brand, kes nähtavasti seisis riigiteenistuses, oli juba pikemat aega, muidugi hea tasu eest, ajanud linna asju keskvalitsuse juures. Palvekirjade edasiandmise eest lubati talle ka seekord 10 riigitaalrit. Peale selle pidi ta tõotama kuninglikule sekretärile Ehrenhielm'ile „vor bewirkung guter Resolution" 40 riigitaalrit [197]. Kuna seega oli hoolitsetud ka bürokraatliku masinavärgi rattamäärde eest, võidi loota asja liikumist soovitud suunas. Tõesti täitiski kuningas linna soovi, annetades veel kolme aasta kontributsiooniraha tingimusega, et antakse aru selle kasustamisest [198].

Lootuses juba sügisel saada kätte esimese osa kontributsioonirahast, oli raad 1690. aasta kevadel jälle asunud raekoda ehitama, ehk küll kassas oli veel vaid mõni riigitaaler. Kesksuvel saadi aga teada, et käesoleva aasta kontributsioonirahad olid 1690. aasta riigieelarve põhjal määratud muuks otstarbeks. See võis juhtuda selle tõttu, et eelarve koostati juba jaanuaris, kuna kuninga resolutsioon anti alles märtsis [199].

---

[191]) RR., f. 31—33. Oma vangidele maksis raad ainult 2 ööri päevas, s. t. ainult ülespidamisraha.

[192]) P. C. 1689, (C. 39.), lk. 569.

[193]) Ibid., lk. 582.

[194]) P. C. 1689, (C. 39.), lk. 831.

[195]) Palvekiri kuningale 21. detsembrist, Cb. 1689, (C. c. 9.), lk. 333—339.

[196]) Palvekiri Hastferile 21. detsembrist, ibid., lk. 340—342.

[197]) Rae kiri P. Brandile 21. dets., Cb. 1689, (C. c. 9), lk. 342—344.

[198]) Karl XI teadaanne riigimaksude-kontorile (Stats-Contoiret) 28. märtsist 1690, II, 40 (koopia).

[199]) Vt. rae kiri Hastferile 7. juulist, Cb. 1690, (C. c. 10), lk. 192—194.

Tartu II, lk. 242